

סיפור שליחות

מערכת החיסון של הנשמה

דוד אור שחר

יש סטודנטית שאני מכיר כבר כמה שנים. לא קשר דרמטי אבל היכרות מתמשכת מהפעילות השגרתית בקמפוס. באחד השבועות האחרונים אחרי השיעור השבועי שהעברתי במכללה נשארנו לשבת יחד ולדבר על השיעור. אני יחד עם כמה חבר'ה. שיחה שגרתית.

היא באה מבית חילוני לגמרי. לא 'מסורתית' ולא 'חצי'. איך היא הגדירה? "אם אתה חרדי - ההורים שלי חרדים בחילוניות", למהדרין! עם זאת, בשנה־שנתיים האחרונות היא מרגישה שמהו קורה לה. חיבור. משיכה. עניין. היא לא ידעה להגדיר אותו, לא שמה על זה את האצבע, אבל הוא היה שם.

ואז היא מספרת לי שממש כמה ימים קודם - בערב הראשון של חנוכה היא הייתה בבית של חבר, ושם מצאה במקרה ספר חסידות. סתם ספר שהיה מונח לידה ותפס לה את העין. היא פתחה אותו והתחילה לקרוא.

בהמשך ביקשה מהחבר להשאיל את הספר והמשיכה לקרוא בו. ואז היא מספרת שמהו מעניין קרה לה, כמעט בלי לשים לב היא הדליקה נרות חנוכה כל ערב לאורך כל החג. דבר שלא קרה לה אף פעם בחיים.

"אני לא זוכרת מצב שהדלקתי נרות כל החג, תמיד זה ערב אחד, אולי בטקס כזה או אחר, אבל באמת השנה זה פשוט קרה לי..."

ואז היא ממשיכה לעוד משהו שגם פשוט 'קרה לה' בערב האחרון של חנוכה, אמא שלה בישלה בבית בשר חזיר לארוחת ערב.. אצלם בבית זה

דבר רגיל לגמרי. ופתאום בלי להבין מאיפה היא הרגישה דחייה ממש פיזית, הריח עשה לה רע והמחשבה על זה שזה מה שהיא הולכת לאכול עשתה לה רע.

”אמרתי לאמא שלי – אני לא אוכלת איתכם היום. אני לא מסוגלת. אני לא יכולה לגעת בזה. אני אוכל משהו אחר, אבל אני לא משתתפת בארוחה הזו.”

”זה אף פעם לא היה לי”, היא מספרת, ”אבל משהו בי פשוט לא יכל לחשוב על זה שזה מה שאני אוכלת...”

כמה ימים אחרי זה הלכה לחגוג בחגיגות הנוצרים ביום אידם. כל השנים היא אהבה את האווירה: האורות, הקישוטים, התחושה החגיגית. זה תמיד דיבר אליה.

ועוד פעם – שוב בחילה לא מוסברת. היא הרגישה רע, יצאה החוצה, ולא הצליחה לאכול כל הערב. עצם הנוכחות שם עשתה לה לא טוב.

ואז היא אמרה משפט שתפס אותי:

”אני מרגישה שהתורה פתאום פוגשת בי נקודה. ומאז שהתחלתי ללמוד קצת, הנשמה שלי פשוט דוחה דברים אחרים. דברים שהיא לא רוצה לפגוש.”

לי זה היה חזק מאוד לשמוע.

זה מיד הזכיר לי סיפור ישן, משליחות אחרת. היינו פעם בשליחות בהודו. הגיעו אלינו מטיילים מכל מיני מקומות, ובאחת הפעמים הגיעה בחורה צעירה, זמן קצר אחרי שהשתתפה באיזשהו טקס של עבודה זרה מקומית. היא הייתה חיוורת, חלשה, והתחילה להקיא. היא פשוט לא הרגישה טוב.

שאלנו אז את מו"ר הרב גינזבורג שליט"א איך להבין את זה בעומק. והוא הסביר משהו שנחקק בי.

כמו שהגוף שלנו בנוי לדחות רעלים, כמו שמערכת החיסון מגיבה לפעמים בצורה חריפה, אפילו קיצונית, כדי להגן על האדם – כך גם הנשמה. כשהיא מתחילה להיות רגישה, מחוברת, חיה – היא מגיבה. היא לא נשארת אדישה. היא דוחה השפעות שמנוגדות לה.

לא תמיד זה מתבטא במילים. לפעמים זה בתחושה. לפעמים בבחילה. לפעמים באי יכולת להיות במקום מסוים או לעשות דבר מסוים, בלי לדעת להסביר למה.

וכששמעתי את הסטודנטית הזאת מדברת, הרגשתי שאני שומע את אותו עיקרון שחוזר על עצמו, הפעם בקשר עם נשמה יהודית נוספת שמתחיל להתעורר.